

“Franco abandona literalment la càmera a la cara de l'actriu Marian Álvarez. Immensa. ... una pel·lícula capaç del màxim amb el mínim.”

Luis Martínez *Diario El Mundo*.

“La ferida té vocació d'estil i està molt ben interpretada, però no la recomanaria a ningú. ... àrida, freda i desagradable pel·lícula.”

Carlos Boyero *Diari El País*.

“La ferida deixa molt bones sensacions. Rayan a gran altura tant Marian Álvarez, la turmentada protagonista... com el director Fernando Franco, que fa bon ús dels recursos estilístics del cinema més desposseït.”

Carlos Marañón *Cinemanía*.

“Magnífic debut en la direcció de Fernando Franco... ‘La ferida’, implacable i irreprotxable en la seva sistemàtica, és perfecta”

Javier Ocaña *Diari El País*.

“Irrespirable pel·lícula... completament ineficaç per moure, no ja la compassió, sinó el simple condol amb ella...”

Oti Rodríguez *Marchante Diario ABC*.

“Marián Álvarez, juntament amb la impecable direcció d'un debutant, han aconseguit demostrar que no només Ana existeix, i mereix la nostra mirada. També hi ha un altre cinema espanyol, i és fantàstic”

Sergi Sánchez *Diario La Razón*.

“Potser, el debut més excel·lent al que assisteix el cinema espanyol des de fa diverses temporades...”

M. Torreiro *Fotogrames*.

“Valenta catadura moral i estil minimalista per al just lluïment de Marian Álvarez...”

Javier Cortijo. *Cinemanía*.

“Pel·lícula que evita banalitzar els temes on transcorre una acció més psíquica que física, ‘La ferida’ no és una pel·lícula fàcil i brinda diverses lectures...”

Lluís Bonet Mujica. *Diari La Vanguardia*.

“Com a resum d'intencions, ‘La ferida’ és una obra irreprotxable... deutora d'un model conquerit pels germans Dardenne... esplèndida Marian Álvarez”

Josu Eguren. *Diari El Correo*.

SINOPSIS

Ana Marian Álvarez és una dona de 28 anys que se sent útil i satisfeta a la feina rutinària ajudant els altres. No obstant, fora de la seva jornada laboral, Ana té seriosos problemes per relacionar-se, ja que és socialment maldestre, fins i tot agressiva, amb les persones més properes i estimades.

Sala del Mar 1 de DESEMBRE 2022. 18h.

“La Herida”

Títol original.

“La Herida”

Any

2013.

Durada

95 min.

País

Espanya.

Direcció

Fernando Franco.

Guió

Fernando Franco, Enric Rufas.

Música

Ibon Aguirre, Ibon Rodríguez.

Fotografia

Santiago Racaj.

Repartiment:

Marian Álvarez, Rosana Pastor,

Manolo Solo, Ramón Barea,

Andrés Gertrudix, Luis Callejo,

Ramón Aguirre, Patricia López

Arnaiz, Mariano Estudillo, Mikel

Tello, Paco Obregón, Iñaki Ar-

danaz, Josu Ormaetxe, Nagore

Aranburu.

Productora.

Kowalski Films, Elamedia Es-

tudis, Encanta Films, ETB,

Pantalla Partida Produccions.

Premis

2013: 2 Premis Goya: Millor actriu (Álvarez) i nou director. 6 Nom.

2013: Festival de Sant Sebastià: Premi Especial del Jurat, Millor

Actriu. (Marian Álvarez)

2013: Festival de Mar de Plata: Astor de Plata a la Millor Actriu

(Marian Álvarez)

2013: Premis Ferotge: Millor actriu (Marian Álvarez). 3 Nom.

2013: Premis Forqué: Millor pel·lícula i Millor actriu (M. Álvarez).

2013: Premis Gaudí: Nominada a Millor pel·lícula europea.

2014: Premis Fènix: Nominada a Millor actriu (Marian Álvarez).

2014: Premis del Cine Europeu: 2 nominacions.

2014: Premis Platí: Nominada a millor actriu (Marian Álvarez).

Organitza:

Amb el suport:

Ajuntament de Torredembarra

Fernando Franco va presentar a Sant Sebastià la seva òpera prima, “La Herida”. Amb ella el flamant premi especial del jurat, ens proposa un viatge interior, cru, íntim, a les profunditats més recòndites d'un personatge, l'Anna, que lluita feroçment amb si mateixa.

El visionat de “La Herida”, no és fàcil. I no ha de ser-ho. **Primer** perquè allò que ens proposa és un viatge sense concessions cap a un estat emocional que de desagradable, per inhòspit i incòmode, es fa difícil de suportar. **Segon** perquè “La Herida” no pretén explicar-nos una història a l'ús, sinó que al que realment aspira, i aconsegueix amb noquejant destresa, és a estampar-nos amb un cop sec al procés emocional, psíquic i sentimental pel qual deambula sense gaire consciència del mateix personatge protagonista. Per fer-ho, l'opció que tota la posada en escena quedi al servei del personatge no és ja l'opció més indicada, sinó també la més respectuosa. Per això Franco literalment enganxa la seva càmera al clatell de la seva actriu protagonista i ens obliga a seguir els seus passos, una mica a la deriva, en un viatge inconscient de malestar i insalubritat psicològica i afectiva.

Perquè Anna, pateix seriosos problemes per gestionar adequadament les seves maneres de relacionar-se amb els altres i fins i tot amb ella mateixa, cosa que la porta sovint a autolesionar-se. És un retrat sec, àrid i desposseït d'una persona afectada per la **Síndrome de Borderline**.

“La Herida” no vol indagar en les causes ni en les conseqüències, no arrisca a ser manierista ni propicia un missatge o un discurs amb què sentir-se més d'acord o no. En aquesta fuetada cinematogràfica, la càmera només assisteix, com un espectador més, a la crua manifestació de la soledat en què viu immersa, angoixada i extraviada, la protagonista. La sensació de realitat que transpira tota la posada en escena resulta insondable, cosa que genera una dolorosa impotència en l'ànim, sobretot davant de la vívida contemplació d'aquesta atmosfera arrelada que es desprèn dels pensaments i els actes d'Anna.

Feia temps que un film no arribava a remoure tant la reflexió i l'autoconsciència. “La Herida” ho aconsegueix gràcies a aquest audaç control del tempo cinematogràfic, que sembla compassar-se amb la pròpia respiració del personatge. Això i l'intel·ligent ús del so (fora i dins de camp), aconsegueixen posar èmfasi, encara més si és possible, en la malaltissa soledat en què viu l'Anna i on no és difícil sentir-se identificat. Per això és de tota justícia assenyalar aquesta pel·lícula no ja només com el millor debut cinematogràfic dels darrers anys, sinó com un dels films més rodons i compactes de la nostra cinematografia. Un estoic i contundent exercici d'estil, capaç de noquejar des d'una impertèrrita fredor narrativa.

“La Herida” té molt a agrair a la feina heroica duta a terme per Marian Álvarez. Dir que la pel·lícula és ella pot ser la via fàcil per expressar que sense el seu salt sense xarxa a les mateixes entranyes del seu personatge, “La Herida” no suposaria el cop a la consciència que acaba sent. Així acompanyada en el repartiment per un sobri Manolo Solo, una emotiva Rosana Pastor, un tendre Ramón Barea i un gèlid Andrés Gertrúdx, Marian Álvarez suporta amb meravellosa autenticitat tot el pes d'una pel·lícula que, amb ella i per ella, escriu a la nostra consciència ferida tan fonda que fa mal només contemplar-la.

Fent de la carència una virtut, en un acte igual de polític i reivindicatiu, amb una aposta formal desposseïda de qualsevol recurs innecessari, la pel·lícula mira el seu protagonista amb respecte, buscant també el millor per evitar aquests retrats a voltes excessivament distants del cinema de Haneke que no saps si és perquè els austríacs són així o deliberadament escull dels seus personatges uns matisos i no uns altres perquè te'n vagis ben sotregat a casa. I això no convenç sempre. Perquè frega el parany i la mentida.

I aquí no passa. I la pel·lícula és crua, també et colpeja, però també la vols i la comprens. I ella torpedina la seva pròpia vida però manté sempre el desig que l'abracin i entens d'on venen les mancances i per què. I el seu director podria no haver-ho fet. I retratar-nos les seves misèries sense més ni més, com de vegades fa Haneke, amb una habilitat semblant. Sabent que molts continuarien pensant que és igual de bona, pur cinema encara que faci mal.

Cru i enriquidor viatge per aquesta solitud intransitable.